

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2017 r.,

sprawy **Z. B.**

skazanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt IX Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 15 maja 2015 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego Z. B. w kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn.. akt IX Ka (...), **zarzucił:**

1. naruszenie prawa procesowego – art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie podniesionych w apelacji zarzutów, iż Sąd I instancji błędnie uznał, że Z. B. popełnił zarzucany mu czyn, zarzut dotyczący przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji oraz interpretacji nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i tym samym odniesienie się do zarzutów apelacji w sposób lakoniczny, a więc w sposób odbiegający od ich rzetelnej oceny, jak również przez zaakceptowanie dowolnego rozumowania Sądu I instancji, który nie

wyjaśnił sprzecznych ze sobą ustaleń wynikających z zeznań świadków L. P. oraz R. L. , które to przecież stały się dla Sądu podstawą uznania winnym Z. B. popełnienia zarzucanego mu czynu,

2. naruszenie prawa procesowego - art. 366 k.p.k. które miało wpływ na treść orzeczenia poprzez zaniechanie - tak jak to uczynił również Sąd I instancji - ustalenia przez Sąd Okręgowy w K. istotnych okoliczności w sprawie,
3. naruszenie prawa procesowego - art. 424 k.p.k. który miał wpływ na treść orzeczenia, poprzez sporządzenie niepełnego i nierzetelnego uzasadnienia przez Sąd odwoławczy, który w sposób ogólny i lakoniczny przyjął jako własne stanowisko i uzasadnienie zawarte w wyroku Sądu Rejonowego, nie dodając przy tym żadnych swoich rozważań i ustaleń które uzasadniłyby w sposób bezsprzeczny zasadność orzeczenia Sądu I instancji, wywodzenia wniosków nie znajdujących potwierdzenia w zgromadzonych dowodach, dokonywania sprzecznych ocen tego samego dowodu oraz wyjaśniania wątpliwości, których w toku postępowania nie udało się znieść wyłącznie na niekorzyść oskarżonego.

Podnosząc te zarzuty wnioskował o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie Z. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnej odpowiedzi wnioskował o oddalenie tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można w żadnym wypadku podzielić zarzutu z pkt 1 kasacji albowiem zarzut ten jest jaskrawo bezzasadny. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. jasno wynika, że ten Sąd rozważył wszystkie wnioski i zarzuty zawarte w apelacjach Z. B. oraz jego obrońcy (por. pogłębione wywody ze stron 5 – 29 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Równie oczywiście bezzasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 366 k.p.k., albowiem ten sformułowany wyłącznie instrumentalnie zarzut, nie mógł w realiach sprawy dotyczyć orzeczenia Sądu odwoławczego, a tylko takie orzeczenie, zgodnie z treścią art. 519 k.p.k., może być przedmiotem kasacji wniesionej przez strony.

Nie mógł też Sąd Okręgowy w K. naruszyć przepisu art. 424 k.p.k. (zarzut z pkt. 3), gdyż przepis ten dotyczy wymogów jakie musi spełnić uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji, a przedmiotem kasacji w niniejszej sprawie jest przecież wydany w postępowaniu odwoławczym wyrok Sądu Okręgowego w K. utrzymujący w mocy pierwszoinstancyjny wyrok Sądu Rejonowego w K..

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.